

RÜKNEDDİN

Kenan Y. Taşkın

- Bazen bütün mesele biraz uzun bakmaktır. Yine de görecekt istidada malik değilsen istediğin kadar seyreyle âlemi.

İçindeki sesi dinle Rükneddin. Sana ilham edilen sorulara kulak ver.

Aklını çececek sürüsüyle sebebe sahip bir çağın modernisin, biliyoruz. Lakin modernist olmak zorunda da değilsin. Kalabalığa karışmak istersen anlarız. Ruhundaki cevheri sarıp sarmalayan fenalıklar, imtihanının bir parçası. Sen, kolay yolu seçersen bunu, delikanlı çağına yorar kolayca vazgeçeriz senden.

Sorularının cevabı bizde değil ama önemli bir eşikte olduğunu bilmeni isteriz. Evet, kendinden emin değilsin. Kalbine doğan bir çarpıntıyla huzursuzsun. Bekliyorsun ki o çarpıntı kendiliğinden geçsin. Bilmelisin ki o çarpıntı durursa bilmek hüznünden feragat edip bilmemenin o garip mutluluğuyla yaşlanacaksın ve ömrünün sonunda, nafile yaşanmışlık hissi seni kavuracak ama sadece bilmek hüznünden feragat etmiş olmayacaksın. Gerçekten var olmanın selametinden de geçmiş olacaksın. Tanrı'yı görmek ve hissetmek arzun, sana bir yangının orta yerini vadediyor olabilir ancak o alevle kanatların tuttuğunda uçmayı becerebileceksin.

Ben sadece merak ediyorum. Hissettiğim bu şeye nasıl yürürüm, bir fikrim yok. Yoluna yordamına bigâneyim. Kalbim, avucuma aldığım bir serçenin kalbinden farksız ama göğümün sahibini bilmek dilerim. Rüyalarımında bir kör hafız var. Ondan medet umarım ama o başını kaldırmaz bir türlü. Hazır olmamı beklediğini ilham eder bana ama hazır olmayı da bilmem ki ben.

Rükneddin, uykusundan uyandı ve bisikletine binip şehrin serhatlerinde bir patıkaya çevirdi yönünü. Ali Semerkandi Hazretleri'nin türbesine kadar soluksuz bastı pedala. Abdestini tazeleyip mescitte

namaza durunca içine bir ferahlık geldi nihayet. Elleri dizlerinde mescitte sabah etti. Seher vakti çıkıp da kırmızı gül dalında bir şebnem, o şebnemde bir şule gördü. Âlem bir çiğ tanesine sıkışmış olarak göründü ona. Eğildi iyice. Yarıktan baktı. “Ayaktayken görmediğimiz ama eğilince görünen ne mucizelerin var ya Rabbi!” dedi. Kalkıp doğruldu. Arkasını dönünce bahçenin yamaca bakan tarafında bankta oturmuş, başı önde tespih çeken bir zat gördü. Oysaki yalnız olduğunu düşünüyordu. Kendisine bakmadığını bile bile kafa selamı verip usulca oturdu öte uca. Aynı hizaya gelmenin de avantajıyla başını çevirip göz ucuyla baktığında bu kişinin rüyalarındaki Kör Hafız olabileceğini varsaydı. Kan yüzüne öyle bir çıktı ki yanakları al al oldu, sıcak bastı Rükneddin’i. Rüyada mı gerçek hayatta mı olduğunu sorgularken Allah’ın selamı gelip durdu diline:

– *es selamun aleyküm ve rahmetullah efendim.*

Ses yoktu. Karşılık alamadı. Allah’ın selamı boşlukta asılı kaldı. Sessizce bekledi Rükneddin. Bir cevabı değil de bir sevdiğini bekler gibi bekledi. Bir sırrı değil de bir yağmuru bekler gibi bekledi. Soğuk bir rüzgâr yaprakları havalandırdı, tatlı bir koku geldi yol tarafından, sonra serçelerini döktü koca servi ve başını hafiften kaldırdı o zat:

– *ve aleyküm selam kardeşim. Sen yorma kendini. Derdin, hâlinle öyle aşikâr ki öyle yansıyor ki duruşuna anlamamak kabil değil. Lakin ne bende dağıtacak bir akıl ne açacak bir gönül var. Ne varsa kendime ya yeter ya yetmez ama sana bir nasihat etsem kıymeti olur mu bilmem ki. Kendine bir mürşit aramaya devam et ama unutmama. “Hakiki derviş, nazarıyla irşat eder.”*

Rükneddin, soruları çoğaltmış vaziyette mescide girdi ve oturdu. Rabb’ini tesbih etti. “Senden gelecek her hayra muhtacım Yarabbi.” deyip gözlerini kapadı. Gözlerini kapayınca görünmeyen görünür olmaya başladı birden. O şebnem tanesinin içinden geçip bambaşka bir âleme, başka bir iklimle geçti. Bir ferahlık kapladı içini. Tam da sıkıntılı darlamaktayken göğsünü. Birden bir ses duydu. Sesin geldiği yeri tespit edemedi ama o ses içinde çoğaldı ve Rükneddin’e ses oldu. Dilindeki perdeler kalkınca şiir söylemeye, şiir okumaya, şiir yakmaya başladı. Şifayı biraz da sözlerde buldu ama dervişin zikri aklından hiç çıkmadı.

Hâl böyleyken yola koyuldu. Günlerce o yolu, yol da onu yürüdü. Bir tepeyi aşınca vadide bir köy gördü. Aynı şavkı karanlığı seyreltirken köye giriş yaptı ve çaldı kapısını bir hanenin. Bir sıcak oda istedi meşrebince. Hâline acıyıp müstemilatı gösterdiler, bir battaniye verdiler. Rükneddin, yine duaya durdu: “Ey bana adımı bağışlayan! Bana bir yol göster. Değil mi ki tüm yolları kaderin, bir sebep içindir. Bana bir sebep bir de nazar edecek göz ver ya Rabbe’l âlemin.” ve uykunun ağırlığına yenik düştü gözleri. Rüyasında bir yağmur uzandı yüzüne, bir kapı açıldı. O kapıdan çıkıp durmamacasına koşuyordu. Koştukça

çatladı kalbinin taylorı. Sonra bir gök gürültüsü ve göynüdü içi. El yordamıyla tanıdı düştüğü yeri ve kalktı yeniden.

Sonra bir kitap geçti eline. Bütün okumaların onu anlamaya yaradığı kitap. Kendini kitaba karıp hakikate heves etti. Kelime atlamadı, yutmadı bir harf dahi, gözlerini yummadı. Onu sarhoşlayan şeylerden azade oldu ve gitti düşüncesindeki karaltılar.

Yol ona, söz ona, kitap ona şifa oldu.